

A woman in a vibrant blue Victorian-style dress with ruffles and a high collar stands in a sun-dappled forest. The background shows a large, leafy tree and a misty path leading into the woods.

*A nagyszerű
EDENBROOKE
szerzőjétől.*

„Lebilincselően hangulatos.”
– Publishers Weekly –

Blackmoore

*fine
selection*

A large, multi-story stone building with many windows and a central entrance, possibly a manor or a school, under a cloudy sky.

JULIANNE DONALDSON

JULIANNE DONALDSON

Blackmoore

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Az álmodozóknak szerte a világon

1. fejezet

Lancashire, Anglia, 1820. július

AZ ERDEI PACSIRTA A SZÍV FÁJDALMÁRÓL DALOL. A fecske vidám csivitelése a patak zúgására emlékeztet. A feketerigó füttye a hazatérést hirdeti.

Ma az erdei pacsirta csalt az ablakhoz. Megtorpantam, és kihajoltam, hogy még közelebről halljam. Egy röpké pillanatra egészen belefeledkeztem a madár szívfacsaró, bús meséjébe; akárhányszor hallgattam végig, a mély hangok alkotta dallam íve egyetlenegyszer sem kunkorodott felfelé.

Rendszerint az erdei pacsirta énekét találtam a legszebbnek. Ma azonban felzaklatott a szomorúsága. Elléptem az ablaktól, és leküzdhetetlen kényszertől hajtva ismét a kandallópárkányon álló órára pillantottam. Még mindig csak hármat mutatott. Nem győztem átkozni a lassan vánszorgó időt ezen a semmilyen napon. Órákba telik, mire beesteledik és ágyba bújhatok, hogy aztán másnap reggel útnak induljak Blackmoore-ba. Máskor meg sem kottyant volna a tétlenség – hiszen egy életen át vártam, hogy végre eljuthassak Blackmoore-ba. Ám az utolsó napon elfogyott a türelmem.

Felnyitottam az utazóládámat, kivettem belőle a Mozart-kottát, amit még reggel tettem bele, és elhagytam a szobámat. Ahogy kiléptem az ajtón, keserves zokogás ütötte meg a fületem. Végigsiettem a folyosón, kettesével vettem a lépcsőfokokat, míg meg nem pillantottam a lépcsőn elterülő Mariát.

– Mi az? Mi a baj? – hajoltam az arcra borult alak fölé. El sem tudtam képzelni, miféle sorscsapás érhetne a húgomat, mialatt én fel-alá járkáltam a szobámban.

Maria a hátára fordult, sötét, hullámos haja könnyáztatta arcára tapadt, mellkasát rázta a zokogás. Karon ragadtam, és finoman meg-
ráztam.

– Mondd már, Maria! Mi történt?

– M-Mr. Wilkes elment, és lehet, hogy s-soha többé nem tér vissza!
Megütközve mértem végig.

– Ne mondd! Mr. Wilkes-ot siratod?

Hangos hüppögés volt a válasz.

Előhúztam a zsebkendőmet, és a húgom orra alá nyomtam.

– Ugyan, Maria! Egyetlen férfi sem érdemel ennyi könnycseppet.

– De Mr. W-Wilkes igen!

Ezt azért enyhe túlzásnak tartottam. Kísérletet tettem, hogy letöröljem Maria arcát, de ő eltolta magától a kezemet.

– Tudod – mondtam sóhajtva –, a lépcső nem éppen a legalkalmasabb hely a sírásra.

Maria ökölbe szorította a kezét, és felkiáltott:

– Mama! Kitty megint undokoskodik!

– Kate – javítottam ki. – És nem undokoskodom. Csak gyakorlatiasan gondolkodom. Erről jut eszembe... – nyúltam megint az arca felé a zsebkendővel. – Egyáltalán kapsz te levegőt? Csupa könny az arcod.

Maria zokogva hessegetett el.

– Máshol hengej a gyakorlatiassággoddal! Én nem vagyok kíváncsi rá.

– Rögtön gondoltam – tört ki belőlem az elfojtott türelmetlenség.

– Szívesebben bögsz a lépcsőn egy férfi után, akivel összesen ötször találkoztál.

A húgom gyilkos pillantást vetett rám, majd visítani kezdett:

– Mama! Kitty megint elviselhetetlen!

– Kate – öntött el a pulykaméreg. – A nevem Kate. A mama pedig nincs itthon. Elment a barátnőihez. És ha tovább adod az ostobát, juszt se vigasztallak meg. Most pedig, ha megbocsátasz. Egy Mozart-versenyművet kell begyakorolnom.

Maria dacos tekintettel meredt rám, és egy tapodtat sem mozdult, így kénytelen voltam a korlátba kapaszkodva átugorni őt. Fejcsóválva léptem be a szalonba, és jó erősen bevágtam az ajtót magam mögött. Maria abban a minutumban hangos jajgatásban tört ki, és a macskám, aki addig a zongora tetején üldögélt, felpúpozott háttal kapcsolódott be a nyivákolásba.

– Ne kezd te is! – néztem rá lesújtóan.

Mozartot *rosszul* játszani sokféleképpen lehet, de *jól* csak egyféleképpen. Mozartot olyan precízen kell zongorázni, mintha egy matematikai egyenletet oldanánk meg. A zene feszes ritmusban masírozik elő az ujjaink alól, és a hangok, mint megannyi engedelmes katona, éppen a megfelelő pillanatban foglalják el kijelölt helyüket. Mozart nem hagy teret a felkavaró szenvedélynek. Mozart nem hagyott teret a Cora nevű macskának sem, aki karmait a vállamba vágva igyekezett elbújni a ricsaj elől. Nem is beszélve a húgomról, aki éppen akkor kezdett panaszos jajveszékelésbe a szalon ajtaja előtt, amikor zongoráztam.

Hosszú percekig hiába próbáltam elnyomni Maria bömbölését, tehát kétség sem férhet hozzá, hogy rosszul játszottam Mozartot. Akkorra hévvel csapkodtam a billentyűket, hogy még a körmöm is letört.

– A csudába! – dűnnyögtem az egyre erősödő jajgatás hallatán. Hátravetett fejfel próbáltam túlkiabálni a hangzavart:

– Mozartot nem lenne szabad így játszani! Most biztosan forog a sírjában!

Ekkor gyors léptek hallatszottak az ajtó felől, és Maria zokogása alig érthető motyogásba fordult.

– Kitty olyan undok volt velem, mama, egy csepp szánalom sincs benne, azt mondta, sírjak máshol, pedig még egy gyerek is rájönne, hogy nem jó dologban választottam ezt a helyet, egyszerűen sírnom kellett, és történetesen pont a lépcsőnél tört rám...

– Ne most, Maria!

Anyám hangjának hallatán Cora a vállamról a padlóra ugrott. Villámgyorsan iszkolt keresztül a szobán, és bebújt egy szék alá.

A következő pillanatban kivágódott az ajtó, és mama vonult be a szobámba. Nagy sietségében még a kalapját sem vette le, és olyan szaporán kapkodta a levegőt, hogy majd' szétrepedt a mellkasa.

– Igaz, amit hallok? – szorította a kezét hullámzó keblére. – Mondd, hogy nem igaz, Kitty!

– Kate – javítottam ki, és szenvtelenül játszottam tovább. Mozart zenéje nagy odafigyelést igényel, és most, hogy Maria sírása halk hüppögéssé szelídült, elhatároztam, hogy alaposan kihasználom a viszonylagos csendet.

Mama határozott léptekkel szelte át a helyiséget, és egy szempillantás alatt a zongoránál termett. Dühösen kikapta a kottát a tartóból.

– Mama! – pattantam fel, és a kotta után kaptam, de anyám hátalépett, és a feje fölé tartotta a füzetet. Ekkor megláttam az arcát, és ijedtemben máris szaporábban vert a szívem.

– Igaz, amit hallok? – kérdezte újra anyám halk, remegő hangon. – Igaz, hogy Mr. Cooper megkérte a kezed, de te kikosaraztad őt? Az én beleegyezésem nélkül?

Nagyot nyeltem, és közönyösen megvontam a vállamat.

– Miért kértem volna a mama beleegyezését? Sosem rejtettem véka alá, mi a véleményem a házasságról. – A kotta után nyúltam, de anyám, kihasználva, hogy öt centiméterrel alacsonyabb vagyok nála, még magasabbra tartotta. – Mr. Cooper, ugyan már! Hiszen fél lábbal a sírban van! Talán a jövő évet sem éri meg.

– Annál jobb! Bárcsak minden lányom ilyen szerencsés lenne! Hogy szalaszthattad el ezt a páratlan lehetőséget, Kitty?

– Már ezerszer megmondtam, mama – húztam el a számat. – Senkihez sem megyek feleségül. Most pedig kérem vissza a kottát. Bizonyára a mama is azt szeretné, hogy jó benyomást keltsek Blackmoore-ban.

Mama lebiggyedt ajkakkal, elvörösödve hajította a kottát a padlóra. A füzet szerencsétlenül landolt, a lapjai úgy csúsztak szét és hajoltak hátra, akár egy szárnyaszegett madár tollai.

– Mama! Mozart! – guggoltam le, hogy sietve kisimítgassam az oldalakat.

– Jaj, mama! – rikácsolta gúnyosan az anyám. – Mozart! – legyezgette az arcát kényeskedve. – Mama, nekem eszem ágában sincs értelmes lány módjára viselkedni, és feleségül menni valakihez. Mama, én csak azért megyek Blackmoore-ba, hogy Mozartot játsszak és veszni hagyjam a nagy nehezen kicsikart lehetőségeket.

Lángoló arccal, a kottát a mellkasomhoz szorítva álltam előtte.

– Nem hinném, hogy a céljaim, noha nem egyeznek a mama elképzeléseivel, ennyire lebecsülendők.

– A céljaid! Szent ég, ez már mindennek a teteje! – Mama fel-alá járkált előttem, a cipője olyan keményen kopogott, mintha lépésenként igyekezne kiölni belőlem az akaratot, sőt ha tehetné, még a hangomtól is megfosztana. – És mik lennének azok a célok?

– Tudja azt a mama – motyogtam.

Anyám csípőre tett kézzel állt meg előttem.

– Mi a célod? Hogy csalódást okozz? Hogy elpocsékolod a lehetőségeidet? Hogy belőled is olyan megkeseredett vénlány legyen, mint Charlotte nénikédből? – vonta össze sötét szemöldökét. – Hát ezért küszködtem veled? Hogy ilyen buta lányom legyen, akit Blackmoore-on és Mozarton kívül *semmi* sem érdekel?

Felszegtem az államot, nehogy egy pillanatra is megremegjen.

– Ez nem igaz. Sok minden érdekel. India, meg Oliver, meg...

– Jaj, Indiát ne is említsd, te lány! Hallani sem akarok róla! – emelte égnek a karját anyám. Önkéntelenül is összerezzenem. – Elképesztő, hogy Charlotte az én akaratom ellenére is képes volt meghívni téged. India! Már így is kolonc vagy a nyakamon, hála a macasságodnak meg a...

Mama hirtelen sarkon fordult, és öles léptekkel előttem termett. Megacéloztam magam, nem akartam meghátrálni. Magamhoz öleltem Mozartot, és ráparancsoltam az államra, hogy maradjon vesztig. Dacosan álltam a mama tekintetét.

– Ezennel betelt a pohár, Kitty! – rázta meg a mutatóujját az orrom előtt. – Elegem van az önféjúségedből. Én tudom, mi a jó neked, és mától kezdve engedelmeskedni fogsz. Nem mész Indiába. Magam írom meg a hírt Charlotte nénédeknek, és azt is tudatom veled, hogy a döntésem megmásíthatatlan. És... – ragadta meg az államot, hogy

erőszakkal csukja be feleselésre nyíló számat. Közel hajolt hozzám, olyan közel, hogy tisztán éreztem a leheletéből áradó poshadt teaszagot, majd azt suttogetta: – És Blackmoore-ba sem mész. Itthon maradsz, és megtanulod, hol a helyed. Apádat pedig meg se próbáld belekeverni a dologba, különben arról koldulsz!

Szavainak széles gesztussal adott nyomatékot, sötét szemében diadalmas fény izzott.

Kalapáló szívvel ráztam meg a fejem.

– Mama, ne! Kérem! Csak Blackmoore-t ne! Kérem, ne vegye el tőlem Blackmoore-t...!

– Ne? Ne? – emelte fel a mama a mutatóujját, és egyetlen szigorú pillantással belém fojtotta a szót. – Kitty, menj fel a szobádba, és csomagolj ki! – mondta halkán.

Mélyen a szemébe néztem. A színe arra a régi, rozsdás csapdára emlékeztetett, amit még hétéves koromban találtam az erdőben. Egy nyúl akadt fenn a vasfogakon. Szegény kis pára már beletörődött a sorsába, amikor rátaláltam, de még lélegzett, és esküdni mernék, hogy látott engem. Mozgott a szeme, amikor föl hajoltam. Mindent elkövettem, hogy kiszabadítsam, de a rozsdás vas nem engedett, hiába feszegettem.

Végső kétségbeesésemben elszaladtam a Delafield-birtokra, és magammal rángattam Henryt az erdőbe. Henry ránézett a nyúlra. Megcsóválta a fejét. Felkapott egy nagy kődarabot, aztán rám parancsolt, hogy forduljak el, és takarjam el a szemem. Potyogtak a könnyeim, de engedelmeskedtem.

Henry kisvártatva a vállamra tette a kezét. Kinyitottam a szemem, és leengedtem a karom. Henry azt mondta, vége a nyúl szenvedéseinek. Azt mondta, ez volt a legemberségesebb dolog, amit a szegény állat érdekében tehattünk. Gondolom, később eltávolította

a csapdát. Soha többé nem láttam, pedig szinte mindennap az erdőben kószáltam. De azóta sem tudtam elfelejteni. Az óriási fogakat, a rozsdás bevonatot, a vas kíméletlen szorítását.

Hirtelen ugyanezt a rideg kíméletlenséget pillantottam meg anyám tekintetében. A mama eltökélte, hogy elveszi tőlem Blackmoore-t meg a reményt, hogy egyszer eljutok Indiába, és semmit sem tehettem ellene. Hiába szegültem ellen, hiába próbáltam függetleníteni magam az akaratótól. A kétségbeesés piócafént tapadt a lelkemre.

– Én – szólaltam meg halkán – nem Kitty vagyok. Hanem Kate!

Azzal az ajtó felé indultam, felnyaláboltam a macskámat, és száraz szemmel hagytam el a szobát. Keresztülestem Marián, aki még mindig a lépcsőre borulva feküdt, és a könyökömön landoltam, miközben féltőn szorítottam magamhoz Corát és Mozartot.

Egy könnycseppet sem ejtettem, pedig mindkét karomba éles fájdalom hasított, és Cora is végigkarmolta az arcomat, amikor megpróbált kiszabadulni az ölelésemből. Egyetlen panaszos hang nélkül tápászkodtam fel, holott Maria csúnyán rám förmedt, hogy nézzek a lábam elé, és egyetlen panaszos hang nélkül szaladtam fel az emeletre, a folyosóról jobbra nyíló utolsó szobáig, ahol aztán magamra zártam az ajtót.

Letettem Corát, és az ágyra hajítottam a kottát. A könyököm meg a sípcsontom fájdalmasan lüktetett, de a gyötrő tehetetlenség minden testi kínomat felülmúlta. Két kézzel markolásztam a hajam, úgy járkáltam fel-alá, miközben sírás fojtogatta a torkomat. Ez várható volt. Jellemző mamára, hogy amikor már kezdem azt hinni, végre teljesül a szívem vágya, egyetlen csapással tönkreteszi az egészséget. De a mama otromba viselkedése még hagyján, igazából az fájt a legjobban, hogy teljesen tehetetlen vagyok. Tizenhét évesen egy kőből, üvegből, fagyos érzelmekből és teljesíthetetlen elvárásokból emelt ház foglya lettem.

Elfojtott sikoly kaparászta a torkom. Leküzdhetetlen vágy lett úrrá rajtam, hogy összetörjek valamit. Rémülten lassítottam le a lép-teimet. Egyszer már engedtem a késztetésnek, de azóta is bántam. Pillantásom az ablak alatti meglazult deszkára siklott. Az ágy végénél álló faládjára néztem. Már jó ideje zárva volt. De, gondoltam magamban, az még nem bűn, ha belekukkantok.

Remegő kézzel addig feszegettem a meglazult deszkát, amíg az rosszálló nyikorgással ki nem szakadt a helyéről. Mohón dugtam be a kezem a nyílásba, ujjbegyeimmal végigtapogattam az ócska, szálkás fadarabot, és végül a markomba zártam a sima fémkulcsot. A láda elé térdeltem, és hosszasan bámultam a zárat, amit már régóta nem nyitottam ki. Végül mély levegőt vettem, a nyílásba illesztettem a kulcsot, elfordítottam, és felemeltem a láda fedelét.

Cédrusillat csapta meg az orrom. A gyerekkorom, a titkok illata. Visszafojtott lélegzettel emeltem ki a makettet a ládából. Mindig nehezebb volt, mint hittem. A földre helyeztem, majd visszacsuktam a fedelet, és óvatosan a láda tetejére állítottam a makettet.

A sarkamra kuporodtam, és csodálattal vegyes megbánással gyönyörködtem a makettben. Sosem történt másképp. Egyszerre fogott el az ámulat és az önvád. Az ámulat, amit ez az építmény keltett bennem. És az önvád, amiért ilyen csúnyán elbántam vele. Az ujjammal óvatosan végigsimítottam a tető vonalán, amíg el nem értem a rombolás helyét, a gondosan kidolgozott munka szilánkokra tört maradványait. Elrántottam a kezem, hogy kikerüljem a szégyenfoltot, és megsimogattam a makett épen maradt részét.

– Ez itt Blackmoore – suttogtam magam elé. – Harmincöt szoba, tizenkét kémény, három szint, két épületszárny...

2. fejezet

Négy évvel korábban

— *AZ A LEGELVISELHETETLENEBB, hogy ti minden évben ellátogattok Blackmoore-ba, én viszont még egyszer sem voltam ott! Azt ígérted, megkérdezed édesanyádat, idén nem csatlakozhatnék-e hozzátok.*

Legjobb barátnőm, Sylvia, komoran nézett fel rám.

— Tudom – nyúlt felém vigasztalóan, pedig senki sem kérte rá. – Úgy sajnálom, Kitty! Legalább egy tucatszor kérdeztem meg a mamát, nem jöhetnél-e te is velünk. De elutasított. Már megint.

— De miért? Tudom, hogy Blackmoore-ban bőven akad vendégszoba. Nem eszem sokat. Nem lennék útban. Miért mondott nemet? – Kétszer is körbejártam a szobában, de Sylvia még most sem felelt. – Talán valami kifogása van ellenem? Ezért nem hív meg?

Sylvia vállat vont, és bizonytalanul ingatta a fejét.

— Sejtelmem sincs.

Leültem mellé a pamlagra, a kezembe tettem az arcom, és fojtott hangon felsikoltottam. A hajam sötét fellegként terült a vállamra.

Hirtelen léptek hallatszottak, majd Henry hangja ütötte meg a fülem.

– *Mi ez a lárma?*

– *Kitty Blackmoore-ba szeretne menni. Már megint.*

Sylvia olyan kimérten beszélt, hogy rögtön kihúztam magam és leengedtem a kezemet.

– *Ezt ti nem érthetitek. Egyikőtök sem – néztem rájuk. Úgy méregetek, mintha megbolondultam volna. – Ti bármikor eljuthattok oda, én soha. – Ők persze nem tudhatták, min megyek keresztül minden magányosan töltött nyáron, amióta csak az eszemet tudom. Fogalmuk sem volt arról, milyen fojtogató érzés lesz úrrá rajtam, amikor elképzelem az izgalmas felfedezőutakat a tengerparton, a lápvidéken meg az ódon ház titkos átjáróiban, miközben az unalmas falakat meg a régi sövényt bámulom.*

– *De az csak egy ház, Kitty. – Sylvia úgy bámult rám, mint egy eszelőstre.*

– *Nem, sokkal több annál – ráztam meg a fejem. És így is gondoltam. Kezdetől fogva.*

Sylvia számára Blackmoore csak a nagypapa birtoka volt, egy hely, ahol minden nyáron összegyűlhet a család. Számomra azonban az életfogytig tartó rabságból való szabadulás záloga. Blackmoore úgy élt a képzeletemben, mint valami végső menedék, ahová elszökhettek a végtelenül sivár otthoni életem elől.

– *Mégis micsoda? – kérdezte Henry, és szürke szeme sokkal komolyabban csillogott, mint általában. Úgy nézett rám, mintha a válaszom különleges jelentőséggel bírna.*

– *Kaland – jelentettem ki, és a szó a szabadságot juttatta az eszembe. – Életemben nem jártam a megyén kívül. Nem láttam az óceánt, nem láttam a lápvidéket. Ti meg minden nyáron magamra hagytok, hogy elzarándokoljatok abba a hatalmas házba, ami egy szikla tetején áll. Előtte az óceán, mögötte a lápvidék. Aztán, hogy még tovább*

fájdítsátok a szívemet... – itt jelentőségteljes pillantást vetettem Henryre, akinek bocsánatkérő mosolyra húzódott a szája. – Aztán, hogy még tovább fájdítsátok a szívemet, a lópvidéken kóborló szellemekről, titkos folyosókról meg csempészekről meséltek nekem, de a viláért sem árulnátok el, hogy igazak-e a legendák. – Nagyot sóhajtottam, és egészen halkán így szóltam: – Bármit megadnék, hogy elmehessek Blackmoore-ba.

– Bármit? – kérdezte Henry kétkedő pillantással. – Bizonyára túlzol.

– Nem túlzok, Henry! Esküszöm, bármit megadnék, hogy eljuthassak oda!

– Például...?

Megfelelő cserealap után kutattam, ami kellőképpen kifejezi érzéseim komolyságát. A kezemre sandítottam. Azért az ujjamat nem. Egy kiváló zongoristának mind a tíz ujjára szüksége van. Talán az egyik lábujjamat? A legkisebbiket?

– A kislábujjamat is odaadnám, hogy végre láthassam Blackmoore-t – jelentettem ki.

Sylvia elsápadt. Henry szeme felcsillant.

– A kislábujjadat? – kérdezte. – Miért nem a nagyot?

Elgondolkodva rágcsáltam az alsó ajkamat.

– Nem, azt hiszem, a nagylábujj elengedhetetlen a megfelelő egyensúly szempontjából. A kislábujjamat. A legkisebbiket.

Henry előrehajolt, kaján fény villant a szemében.

– És hogyan szabadulnál meg tőle?

– Henry! – szólt közbe Sylvia.

Henry azonban egyetlen kézmozdulattal elhallgattatta, majd kihívó pillantást vetett rám.

Nagyot nyeltem.

– Hát... hát megkérném a szakácsnőt, hogy vágja le.

Sylvia elborzadt.

– Vér? A konyhában? Nem, Kitty. Az lehetetlen.

Én azonban nagy bátran kitartottam az ötletem mellett.

*– Azért nem eszik olyan forrón a kását. Bizonyára nem először foly-
na vér a konyhában, gondoljunk csak a nyers húsrá, vagy...*

Sylvia hevesen rázta a fejét, és közben befogta a fülét.

– Könyörgök, ne mondd tovább!

Henry alig bírta megőrizni a komolyságát, pedig nagyon igyekezett.

*– És mihez kezdenél a kislábujjaddal, Kitty? Hmm? Egy kislábujj
vajon méltányos ár a blackmoore-i utazásért cserébe?*

*Tehetetlen dühöm éktelen haraggá duzzadt. Felkaptam egy dísz-
párnát, és Henryhez vágtam. Ő azonban örjítő könnyedséggel védte
ki a dobást.*

*– Nem tudom, méltányos ár lenne-e, Henry Delafield. Talán te meg
tudnád mondani, lévén, hogy egy szép napon te leszel Blackmoore gaz-
dája. Hmm? – Próbáltam utánozni az imént látott bosszantó félmo-
solyt. – Mire elég egy kislábujj? – Azzal lehajoltam, hogy kifűzzem a
csizmamát. – Mert most rögtön levágom, és ezzel fizetek az útért, az
sem érdekel, ha a szakácsnő nem állhatja a vért a konyhában.*

*Reszkető ujjaim azonban hasztalan babráltak a fűzővel, ami vala-
milyen úton-módon csúnyán összebogozódott. Hiába rángattam lán-
goló arccal, miközben a szememre fenyegető könnyfátyol borult. El-
szántan pislogtam, és hunyorogva méregettem az összekuszálódott fű-
zőt, amikor Henry hirtelen Sylvia elé nyomakodott, odébb tolta, és
leült mellém a pamlagra. Megfogta a kezemet, és óvatosan lefejtette a
csizmáról.*

*– Kitty! – mondta halkan. – Állj! Lassan a testtel! – Megpróbáltam
kiszabadítani magam a szorításából, de csak úgy tessék-lássék mód-
ra. – Bocsánatot kérek – suttopta, a homlokomhoz kocantva a fejét.*

– Nem szép tőlem, hogy Blackmoore-ral ugratlak. Tudom, mit jelent neked az a birtok.

Szavai hallatán mintha jeges vízzel öntöttek volna nyakom. Kiszabadítottam a kezem Henry markából, és keserves sóhajjal temettem a tenyerembe az arcomat. Megint elragadtattam magam. Ez volt a gyengém. Csakúgy, mint a Worthington család összes nőtagjának. És most, hogy elszállt a haragom, rettenetesen szégyelltem magam.

A szomorúságom azonban jottányit sem csillapodott. Sem a keserűségem. Sem a csalódottságom. Henry keze egy pillanatra megpihent le-szegett fejemen.

– Ugyan, Kitty! Hagyjuk a vérontást! – mondta könnyed, hízelt hangon. – Inkább találjuk ki, mivel foglald el magad, amíg mi távol leszünk! Valami nagy kalandra kell vállalkoznod, hogy legyen mit el-újságolnod, amikor hazatérünk.

Az ölembé ejtettem a kezem, és sötét pillantást vetettem rá.

– Te is tudod, hogy errefelé nem teremnek kalandok. Ha teremnének, én már tudnék róluk. Különbén is, egyedül semmi örömet nem lelném bennük – fontam karba a kezem durcásan. – Inkább arra feleljetek, miért! Miért nem engedi édesanyátok, hogy veletek menjek?

Henry és Sylvia némán ültek, hiába vettem rájuk átható pillantást, egyikük sem felelt. A borzalmas gyanú a féltékenység súlyos, kimért lép-teivel rontott be az elmémbe. Egy kérdést súgott a fülembé – ami olyan iszonyatos volt, hogy keserűen biggyedt le tőle a szám.

– Miss St. Claire is ott lesz Blackmoore-ban?

Henry kelletlen arckifejezése nem sok kételyt hagyott bennem. Sylvia szánakozó pillantást vetett rám.

A gyanúm – a féltékenységem – gúnyosan felkacagott, és kényelmesen befészkelte magát az agyamba, mint aki hosszú vendégeskedésre rendezkedik be. Sírásra görbült az ajkam, amikor elképzeltem, hogy Henry és

Sylvia egy teljes hónapot tölt Blackmoore-ban, többek között Miss St. Claire társaságában.

– Tehát édesanyátoknak semmi kifogása a vendégek ellen. Csak engem nem szível.

– Ne vedd a szívedre, Kitty! Tudod, hogy a mama Miss St. Claire-t szánja Henry...

– Sylvia! – nézett a húgára fenyegetően Henry.

– Mi a baj? – csodálkozott el Sylvia. – Talán titok? Hiszen mindenki tudja.

Egy hosszú, kínos pillanatig egyikünk sem mert megszólalni. Tekintetemet a pamlag sárga huzatára szegezve azon morfondíroztam, mennyire gyűlölöm Miss St. Claire-t, pedig nem is ismerem.

Henry egyszer csak felém fordult, olyan váratlanul, hogy riadtan kaptam fel a fejem. Szürke szeme hidegen csillogott, akár az acél, és furcsa, soha nem látott érzelem – fékezhetetlen akarat – villant fel benne.

– Egyszer elviszlek Blackmoore-ba, Kitty. Ígérem. – Azzal ismét megragadta a kezemet, és jó erősen megszorította. – A szavamat adom.

Összepréselt ajkakkal fojtottam vissza kétkedő válaszomat. Mrs. Delafield mindig eléri, amit akar. Mindig. Ha nem kíván Blackmoore-ban látni, soha nem jutok el oda. Végül azonban, mivel Henry továbbra sem engedte el a kezem, és már sajogtak az ujjaim, viszonoztam a gesztust.

– Jól van – suttogtam megadóan, és még egy mosolyt is kicsikartam magamból Henry kedvéért.

A következő hónap olyan lassan telt, hogy azt hittem, belebolondulok. A tétlenségtől, egyhangúságtól és végeláthatatlan ürességtől hosszúra nyúlt nyári hónap során valahányszor eszembe jutott, hogy a Delafield testvérek éppen Blackmoore-ban múlatják az időt Miss St. Claire-rel, dühösen csikorgattam a fogamat, és halkán szitkozódtam magamban.

Végül, nagy sokára, egy szürke hétköznapon, ami semmiben sem különbözött az összes többitől, az egyik szolga elkotyogta, hogy Delafieldék hazatértek. Lerohantam a lépcsőn, a korlátba kellett kapaszkodnom, nehogy kisodródjak a kanyarban, az utolsó három lépcsőt pedig nemes egyszerűséggel átugrottam. Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy a bejárat ajtó tárva-nyitva áll.

Jameson, a komornyikunk hajolt ki rajta, teljesen eltakarva a kilátást. Döbbsen torpantam meg, ám ekkor egy hang harsant fel odakint:

– Ha te vagy az, Kitty, takard el a szemed!

Henry hangjának hallatán meglódult a szívem. Lehajoltam, és megpróbáltam kikukucskálni Jameson háta mögül.

– Nem tréfálok! Takard el a szemed, különben fogom magam és hazamegyek, de akkor fuccs a meglepetésnek!

Sóhajtván szorítottam a szememre a tenyeremet.

– Rendben van. Eltakartam.

Egy örökkévalóságba telt, mire a csoszogó léptek elérték a szalon ajtaját. Kizárólag Henry fenyegetése tartott vissza attól, hogy kinyissam a szemem, mivel amúgy nem a türelmemről vagyok híres.

– Most már kinyithatom? – kérdeztem esdekelve.

Válaszul egy kéz kulcsolódott a kezemre.

– Ne, várj még! – súgta Henry a fülemben. A szívem izgatottan kalimpált. – Erre gyere! – húzott magával. Először a falnak mentem neki, aztán az ajtófélfának, végül beütöttem a térdem az egyik bútorba.

– Au! Vezess rendesen!

– Csitt! Nem feleselünk!

Henry elengedte a kezem, aztán mögém lépett, a vállamra csúsztatva a tenyerét, és így szólt:

– Jó. Most már kinyithatod.

Gyorsan kinyitottam a szemem, és értetlenül meredtem magam elé. Az ebédlőben voltunk, és egy épület makettje magasodott az asztalon.

Hátrafordultam, hogy kérdő pillantást vessek Henryre. Most először láttam azóta, hogy hazajött. Alig egy hónap telt el, de nagyon megváltozott. A haja hosszabb lett, és nem világosabb, hanem sötétebb. Régen mindig kiszökülve tért haza Blackmoore-ból. Idén viszont sötétek voltak a fürtjei – óarany színben ragyogtak, sőt akár a barna jelzöt is kiérdemelték volna. A szeplők is elhalványultak az arcán. Szürke szeme azonban mit sem változott, ugyanaz a szénfekete gyűrű futott körbe a szélén. És mindeközben olyan szélesen mosolygott, hogy csaknem elszédültem a látványtól.

Henry mellém lépett, előkelő mozdulattal a maketre mutatott, és így szólt:

– Miss Katherine Worthington, bemutatom önnek Blackmoore-t.

A szívem olyan hevesen kalapált, hogy szinte fájt. A maketre néztem, aztán megint Henryre, és amikor mosolyogva bólintott, letérdeltem, hogy szemmagasságba kerüljek a házzal. Az ablakokkal, a köhátására festett fával, az ajtókkal, a kéményekkel. Semmi sem hiányzott.

– Hol szerezted? – kérdeztem vallásos áhítattal.

– Én építettem.

Értetlenül néztem fel Henryre.

– Te építetted?

– Azért a nagyapám is besegített a tervezőmunkába – felelte Henry félvállról. – Sylvia meg a festésbe. De minden más az én kezem munkája.

Nem győztem álmélnodni.

– Fogadok, hogy az egész vakációdát erre áldoztad!

Henry vállat vont, de az ajkán játszó félmosolyból arra következtettem, hogy rátapintottam a lényegre. Ami máris magyarázatul szolgált

Henry külsejére. Tudtam, mit áldozott fél Henry a munka oltárán. Tudtam, él-hal azért, hogy a szabadban lehessen. Tudtam, hogy Blackmooreban egész nap a lápvidéken meg a tengerparton szokott csatangolni, tudtam, hogy gyakran megy madárlesre a kertésszel, és azt is tudtam, akárki miatt nem ücsörgött volna egész nap a házban.

Szóhoz sem jutottam a meghiúsulástól. Végül mégis megköszörültem a torkom.

– Nem sok időt tölthetél Miss St. Claire-rel.

Henry mellém térdelt, és elfojtott egy mosolyt. Halvány kis ránc jelent meg az arcán.

– Nem. Nem sokat.

Bólintottam, és közben elgondolkodva rágcsáltam az ajkamat. A kérdés már ott volt a nyelvem hegyén, de nem mertem feltenni. Ugyanakkor tudni akartam – tudnom kellett –, hogy Henry vajon nekem építette-e a makettet. Hogy mire véljem ezt az egészet. Hogy mi köze van a személyemhez.

– Felteszem, ezennel a lekötelezetté váltam, és valamiféleképpen viszonznom kell a kedvességedet. – Mély levegőt vettem, az arcom kipirult zavaromban. – Hiszen a nyaralásodat és Miss St. Claire-t áldoztad fel értem...

Henry rám sandított, majd elvigyorodott, és azt felelte:

– Nem a te kedvéért építettem, Kitty.

– Nem? – Csalódottsággal vegyes megkönnyebbülés lett úrrá rajtam.

– Nem bizony, te kis hálátlan! – rázta meg a fejét Henry.

Azzal előrehajolt, és félrebillentett fejjel vette szemügyre a makettet. Végül megfogta a bejárati ajtón csillogó apró kilincset.

– Hanem – dünnyögte, és kitartha a miniatűr ajtót – a lábujjaid kedvéért.

Némán ujjongtam magamban. Lehajtott fejjel kukucskáltam be a nyitott bejárati ajtón, és egy fekete-fehér kockás kőpadlót, egy kandallót

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogy még értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

meg egy boltíves átjárót pillantottam meg, ami a helyiség legtávolabbi végében magasodó lépcsősorhoz vezetett.

Az ajkamba haraptam, hogy elfojtsam a feltörő mosolyt, és meghatortan pislogtam. Ez már nekem is sok volt.

– Köszönöm a lábujjaim nevében – suttogtam végül.

Noha nem néztem Henryre, éreztem, hogy a mosolya kiszélesedik. Napsugárként cirógatta az arcomat, egészen kimelegedtem tőle. Aztán Henry a makettre mutatott, és így szólt:

– Harmincöt szoba, tizenkét kémény, két épületszárny, télikert, istállók és pazar kilátás. Állítólag egy titkos átjáró is létezik valahol, amit a papok használtak a reformáció idején, bár ezt sem megerősíteni, sem cáfolni nem fogom, hiszen, ahogy ismerlek, az álmodozást sokkal érdekesebbnek és titokzatosabbnak tartod a valóságnál.

Tekintetem a makettről Henry arcára vándorolt. Henry izgatottan hadart, éppen azt ecsetelte, hogy a könyvtárban több mint háromezer kötet található. De én csak az arcát láttam, csillogó szürke szemét, a naptól cserzett orcáján derengő halvány szeplőket, a homlokába hulló óarany tincseket meg az ajkán játszó kedves félmosolyt.

– Az eliülső fertály az óceánra néz, a hátulsó a lápvidékre – mondta. – Tessék! – Csendes diadal bujkált a hangjában. – Most már pontosan tudod, milyen Blackmoore. Egy szép napon majd a saját szemeddel is megláthatod, hiszen megígértem – nézett rám nyájas mosollyal. – Addig is, itt lesz neked ez.